

sker der, når det er sådan, at de store lande med Gerhard Schröder, Tony Blair og Jospin i spidsen gør, som de nu gør i disse tider? Hvor bliver Danmark af? Er det virkelig det perspektiv, hr. Keld Albrechtsen går ind for, eller er det ikke det, jeg startede med at sige, nemlig at vi dermed får ophævet EU som system?

Til fru Susanne Clemensen blot det, at drejer sig jo om at præcisere kommissionspræsidentens kompetence og magt til at fyre og afskedige de enkelte kommissærer. Det er det, det går ud på i den diskussion, man nu skal have med Prodi, dvs. det er at gøre opmærksom på, at han også har et ansvar. Det er til enhver tid hans opgave at kunne fyre de pågældende.

Derudover er det jo sådan, at der allerede ligger regler, som man – hvis man vil bruge dem – kan bruge til at anklage, og det kan Kommissionen f.eks. også selv. Det er jo f.eks. for nylig gået op for den nuværende danske kommissær, at man også dér kan indklage de pågældende kommissærer for Domstolen, så der er masser af kompetence, som man i givet fald kan henholde sig til.

Så skal jeg medgive fru Pernille Frahm, at jeg har læst en del af analysen i Ritzau fra den 16. marts, og det er rigtigt, at der står:

»Vi skal have taget noget af magten fra Kommissionen og lagt den over i Ministerrådet og ud til de nationale parlamenter«.

Jeg siger bare, at når man laver den operation, fremmer man en udvikling i retning af en føderation, og det eneste, der er spørgsmålet, er så, om det skal være én, der ser ud som USA, eller én, der ser ud som Tyskland. Hvis man gør det, sker der det, som hr. Keld Albrechtsen siger, at så ophæver man EU.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nu kan man jo vælge at tage en lang diskussion om, hvad føderalisme egentlig er, men man kunne også prøve at behandle det lidt jordnært og spørge: Hvis initiativretten flyttes fra Kommissionen til Ministerrådet, ville det så styrke de nationale parlameters mulighed for at udøve kontrol og forhindre misbrug og korruption?

Svaret er et suverænt klart ja. Man kan sige, at hvis de enkelte landes parlamenter, herunder det danske Europaudvalg, ville tage deres egne opgaver alvorligt allerede i dag, havde man faktisk også i højere grad mulighed for at slå ned på det misbrug, der har fundet sted.

Når nu hr. Buksti taler meget om, hvor snavset nu ligger placeret, må jeg altså sige, at hr. Buksti ikke kan sige sig helt fri selv. Den 12. marts – 3 dage før den famøse rapport fra vismændene, som fælder EU-Kommissionen, skal udkomme – sidder vi i Europaudvalget og diskuterer, om man fra Ministerrådets side skal meddele sin anerkendelse af, at Parlamentet giver decharge til Kommissionen for 1997-regnskabet – et regnskab, som ifølge Revisionsrettens rapport bestemt ikke er mere flatterende end 1996-regnskabet. Alligevel sidder der et politisk flertal – og tillad mig at sige det: Efter min opfattelse også hr. Buksti – og synes, det er en god idé at give decharge til Kommissionen for 1997. Hvor er det så, ansvaret i virkeligheden er placeret, og hvor er det, det ikke bliver forvaltet på tilstrækkelig vis?

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jeg vil gerne igen tage fat på det, fru Susanne Clemensen var inde på.

Jeg er fuldstændig enig i, at Parlamentet burde kunne afsætte enkelte kommissærer, og derfor vil jeg gerne spørge hr. Jacob Buksti, om hr. Jacob Buksti ikke er meget bagstræberisk. Er det ikke i virkeligheden det, der lige er sket? Var det ikke det, der skete? Var det ikke netop Santer, der måtte gå, efter at der var kommet kritik, og er det derfor ikke lidt passé at sige, at det vil man ikke være med til?

Hvorfor lytter hr. Jacob Buksti ikke til to fremtrædende socialdemokrater som kommissær Ritt Bjerregaard og en, som er højt placeret på den socialdemokratiske liste, nemlig hr. John Iversen, der begge to inden for den sidste uge har foreslået, at man fremover skal kunne afsætte de enkelte kommissærer? Ville det ikke fremme den personlige ansvarlighed i Kommissionen, hvis man fik den mulighed i Parlamentet?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Jacob Buksti spørger, om det, Enhedslisten foreslår, i virkeligheden ikke vil føre til et mellemstatsligt samarbejde. Jamen sagen er, at det er lige nøjagtig det, vi ønsker – et mellemstatsligt samarbejde i Europa og ikke unionsudvikling. Det er meget enkelt. Men dermed anerkender hr. Jacob Buksti jo tilsyneladende også, at det rent faktisk er sådan, at hvis man tager beføjelser fra Kommissionen og fører dem tilba-